Any II.—Núm. 48. BARCELONA. Diumenje 3 Maig 1868.

2 cuartos cada número.

Surtirá un cop cada semmana.

Se ven en totas las llibrerías.

LA PUBILLA

SEMMANARI CATALÁ.

2 cuartos cada número.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,
Rambla del Mitj n.º 20.
LLIBRERÍA DE I. LOPEZ,
Barcelona.

Als poetas de Castella, als de Provensa, als del Rosselló, als de Valencia, als de Mallorca, als de Aragó y als catalans de las demés provincias, que en Barcelona 's trovan avuy dia, saludém de tot cor, y que sia per ells tramés nostre fraternal saludo á tots los escriptors de sas respectivas comarcas.

La Redacció.

BEN VINGUTS SIAN.

Estém en la época de los certámens, las exposicions universals obran sas portas á totas las nacions, y los adelantos en industria, en arts y fins en ciencia, son examinats, aplaudits, premiats per tot lo mon que 'ls veu reunits en un de eixos magnífichs palaus, anomenats de la industria, y que forman una de las mes hermosas páginas de l' historia contemporánea.

Los filósophs, los homes de ciencia, celebran reunions, hont son ben rebuts tots los que tenen prous coneixements pera pendrehi part, sens distinció de pátria. Tots los elements productors, ja sian morals, ja materials, se buscan fins á trobarse, pera formar una germandat que ha de dar major impuls als adelantos per medi de la unitat dels esforsos.

Tot se commou á impuls de una idea misteriosa, que pot ser ningú s' esplica; pero que tothom respira, y es prou poderosa pera fer desaparéixer aquella cega gelosía que fou en altre temps una de las barreras mes fortas que s' oposaren á los adelantos de la humanitat. Avuy lo geni tè mes admiradors que contraris; familiarisats ab tots los grans descubriments de aquet sigle, res nos apar impossible, res se desprecia per estrany que aparegui, ni 's tracta cap projecte, per atrevit que sia, com un deliri ni com una locura.

En aquet moviment universal, que tanta grandiositat dòna á la nostra época, semblava que la mes bella, entre las bellas arts, la que 's presenta en la imaginació, com lo complement de totas las grandesas, com la corona de flors de la humanitat entera, la poesía, estigués com dormida y aletargada.

Y no obstant, en totas parts se preparava pera presentarse grandiosa y magnífica, pera cantar las glorias passadas y las esperansas del avenir; volia que cada poeta cantés en la llengua de sa patria, en aquella llengua nativa que recorda á cada hú las alegrías de sòs primers jorns, en la que sembla que murmuran los arbres y las auras, y los rius del país natal, y que brota del cor com l' aigua pura raja de la font. Y ho ha lograt.

A son impuls las llenguas que semblavan mortas cobran nova vida, poetas ahí desconeguts tenen avuy un nom inmortal y gloriós, y los pobles que sols semblavan disposats pera pensar en los interesos materials, acullen ab entusiasme la poesía, y en moltas parts se celebran certàmens poétichs y jochs florals.

Barcelona no ha estat de las últimas. Fa deu anys, que en lo primer diumenje de Maig celebra la festa de la poesía, y allí premia á los trovadors que ab mes acert han cantat la Patria, la Fe y l' Amor. Fa deu anys que lo poble catalá se enorgulleix de tenir poetas, de tenir una llengua, y tothom coneix los noms dels poetas premiats y dels mestres en Gay saber.

Pero aquest any la festa será mes espléndida; poetas de Castella, poetas de Provensa venen á honrarnos ab sa presencia, tots tenen noms il-lustres, y seguint lo impuls de confraternitat que avuy domina, venen á donar una abrassada á sos germans en poesía, sempre una, per mes que 's manifesti en diferents idiomas.

¡Ben vinguts sian! Barcelona tè per ells flors y llorers y entusiasme pera saludarlos. Tots son ben coneguts, tots son ben estimats y encara que 's diu que 'l poeta no tè patria, tè per germans á tots los cors sensibles. Germans tenen en Barcelona los poetas de Provensa y de Castella.

¡Ben vinguts sian! Tal volta no trobarán aquí lo luxo y la riquesa de las capitals opulentas; mes sempre podém oferirleshi una bona voluntat, un ver carinyo y una admiració desinteressada.

EPÍGRAMAS.

—S' ha tornat mòlt jugador
lo carté del segon pis.
—¿Es estrany que aixís se torni
qui entre mitx de *cartas* viu?

—Per tú, nena, capás fora...
—¿M' estimas mòlt?
—Fins al cel.
—Cómpram unas arrecadas.
—Tant amunt no hi arribém.

RAMONET.

¿Diu que 'n Pep no tè una blanca
y ell conta que es un banquer?
—¡Qué es un banquer! Ja pot ser;
jugant tè á voltas la banca.

DE TELÓ EN DINTRE.

Vaig á contar als lectors algunas escenas dels escenaris.

Tal volta pecaré de indiscret revelant algunas cosas de entre bastidors, pero si per cas, será sense voler.

¿Quina culpa hi tinch jo, si passejantme per las *guardarropias* dels teatros y pels cuartos dels actors hi he trobat assunto per un article?

Anem als casos perque aixó porta 'l camí de un prólech, y enrahonar en los prólechs es gastar pólvora en salva.

I.

Los cuartos dels actors están tancats de part de dintre.

Cada un fa la sèva *toilette*. Lo *traidor*, s' está abultant las cellas ab suro cremat y ratllanse 'l front ab una agulla de ganxo cremada. Lo *galan*, s' está arreglant unas patillas á l' inglesa y tenyint los cabells perque tè de representar uns trenta anys y ell passa de cincuanta. Lo *barbas*, mès jove que 'l *galan*, s' está blanquejant lo cabell y posantse pega dolsa debant las dents per figurar que n' hi mancan. Lo *graciós*, s' está xafant lo barret y descusintse un xich 'ls faldons de la casaca. Lo *galant jove*, se rissa 'l cabell y 's posa coloret en las galtas. La *dama* y la *dama jove*, cada una en son cuarto, s' están colorejant, enfarinant, engrandintse 'ls ulls, carminantse 'ls llabis, posantse aynadits al cap y... als peus y en fi, procurant aparentar l' una mès jove que l' altra, sent aixís que la primera tè de ésser la mare de la segona; pero com en la representació ja 's diu, no hi ha necesitat de que 'l públich ho vegi. La *caracteristica*, també se dissimula tant com pot las arrugas que 'l temps ha fet en son rostre, ab lo fi y efecte de que 'l públich se crega que lo que no s' ha pógut dissimular no es natural sino fingit per representar mes edat que la primera dama.

Lo segon apuntador crida que va á donar l' avís per comensar; s' obren los cuartos y de cada un surt lo corresponent actor arreglantse una cosa ó altra del vestit. Los actors se queixan del perruquer y las actrisas de la modista.

¡Nang, nang, nang! Toca la campana y s' alsa 'l teló.

II.

Mentres la dama y 'l galan están en escena, uns cuants *pollos* rodejan á la dama jove, entre bastidors. Un dels *piropos* que li tiran es:

—Vosté, sempre que surt en escena, es molt maca; ¡sap arreglarse molt bè!

Surt la dama jove en escena, y cuan no tè que parlar dirigeix la vista entre bastidors y li escapa una rialleta en contestació á las senyas que 'ls *pollos* li fan desde allí.

Surt la dama de l' escena, y en los bastidors troba 'l sèu marit que li diu:

—¿A quí 't mirabas en lo pati, mentres lo galan feya la sèva relació?

—A ningú, contesta ella.

—Donchs jo 't guaytaba pel furat aquell del teló de fondo y m' habia semblat que...

—A tú sempre 't sembla lo que no es. ¡Ditxosa carrera la del teatro!

—¿Qué tens necesitat de seguirla?

—¡Encara gosas preguntarho! ¡Si tú no fosses tant jugador!

Y ja tenim á la dama cremada ab lo sèu marit.

Avisa 'l segon apuntador á la dama perque torni á surtir, y en escena fa una relació de las bellas prendas del sèu marit, dient que es carinyós y traballador, y que en tots moments está ab lo sonrís en los llabis.

Lo marit, tot sol, pel furat del teló de fondo guaytant, pateja y diu:

—¡Encara 'm negará que no 's mira á aquell xitxarel-lo de la segona fila!

III.

L' obra que 's representa es un drama en lo cual figura que 'l galan está desesperat perque ha perdut son fill:

—¡Ahont lo trobaré! esclama.

—¡Papa! ¡papa! crida de entre 'ls bastidors lo nen del galan, que agafat ab sa mare 's mira la funció.

Lo galan arrenca un plor, se posa las mans devant la cara, y sens que 'l públich ho puga véurer sonriu al seu nen que ab tan carinyosa veu l' está cridant.

Mentres aixó passa, la majort part de las senyoras del públich s' aixugan lo plor afectadas pel tránsit desesperador en que 's troba 'l galan.

—¡Ahont ets, fill mèu! torna á esclamar lo galan. ¡Ningú 'm respon! ¡Tot está en silenci! ¡Dèu del cel! ¡Ni las fullas dels arbres se mostran juganeras per calmar mon estremat dolor!

Al dir aixó, 'ls comparsas se disputan en l' escenari, y 'l galan repetint: ¡Tot está callat! s' acosta al bastidor y diu ab veu baixa:

—¡Fassan lo favor de callar, perqué no se sent una paraula del apuntador!

IV.

Lo galan jove en escena, parlant del objecte de sos amors, que es la dama jove, diu:

—Ella, tant fidel que no mès pensa en mí; tant modesta que ni la mirada dirigeix á cap altre jove; tant senzilla que...

La dama jove entretant s' escolta als sis ó set pollos que la rodejan, y cambia son retrato ab cada un dels de ells.

Lo galan jove continúa:

—Ara déu estarse pregant á la Verge, perque porti á bè nostre cast amor.

V.

Lo graciós s' está queixant dels ulls de poll y de un caixal que no 'l deixa víurer, quant li anuncian la surtida, y al surtir diu:

—Jo sempre alegre, trempat; no tinch res que 'm fasse mal. Diners, ne tinch de sobras...

En aquet moment entra un al escenari y pregunta pel graciós.

—Está en escena, li contestan.

—L' esperaré, perque en sa casa 'm dihuen sempre que no hi es, y veuré si aquí 'm paga 'ls contes de la roba que li tinch feta.

—¡Ell! ¡Está mes plé de trampas, que de cabells! Per aixó gasta sempre tant mal humor.

VI.

Y aquí dòna fi 'l saynete,
perdoneu sas moltas faltas.

F. C.

LA GRANDESA VERITABLE.

¿Quina grandesa es la veritablement grandesa? No es pas molt difícil la resposta. La grandesa propiament dita no es la grandesa dels célebres conquistadors, no: examinemla fil per ralla y trobarém que no mereixen tan sublime nom Alexandre 'l Gran, César, Carlo-Magno ni Napoleon lo primer y altres mil per l' estil.

¿Mereix quisqun d' aquets lo sello de l' inmortalitad? ¡Oh! segurament que no; molt al contrari; deurian jaurer en las sombras de 'l olvit perque 'l mon no 'n prengués son exemple. Venceren, dirán, molts, en mil y mil batallas y feren tremolar al mon enter ab sa presencia. Mes pregunto jo, ¿de quins medis 's valgueren per arribar ab las mans al arbre de las glorias y cullir los brots ab que coronaren sos fronts? ¿Cóm y de quina manera ho lograren?.....—Destrossant y xamiquejant quant á son pas s' oposá, trapitjant y passant per sobre dels drets de la humanitat, derrocant casas, vilas y ciutats enteras, y sacrificant sens la mes petita mira de compasió, á tants y tants mils de vidas. Y ab aixó, ¿feren algun bè, prestaren algun servey á la humanitat?

¿Per qué donchs se 'ls aplaudeix y corona?.....—No ho sé.

Que s' eternisi 'l nom de Cervantes, Quevedo, Lope de Vega, Ciceron, Demóstenes y altres y altres que ab lo seu talent tregueren de las tenebras y del fanch de la ignorancia, á la sua respectiva patria y al mon en plé, aixó es mes que just, es un deber d' agrahiment; pero lo nom de grandesa als que sols fentne mal y matant s' eternisan, no cau gens bè sino que vulga dir que foren grans per las suas devastacions y ensangrentadas hassanyas.

L' home humil y amable pera tots, que pera fer bè á son procsim roba á son cos son propi aliment, que ufanós busca al malalt pera curarlo, al pobre pera socórrerlo y al orfá per ampararlo, que no s' encongeix ni abat en las adversitats de la vida, ni s' engreeix quan lo afalaga la fortuna y que en fi segueix las santas virtuts que escolpí un jorn ab sa sanch divina lo Martir del Gólghota, aquest tè en son cor la veritable grandesa; aquest home si que es un home gran. ¿Perqué no s' eternisa son nom? Perque 'l mon no sab apreciar la verdadera, la sublema grandesa.

Jesucrist fou pobre, molt pobre, pacífich y bondadós, qui segueixi son ecsemple, aquell poseirá la grandesa, aquell será un home gran.

ANTONI PAGÉS Y COLS.

L' AURENETA.

LLEGENDA TURCA.

Las aiguas del diluvi cubriren la terra, y Noé, en un gran *caiq* anaba solcant per aquell inmens pélach.

Un *caiq* es una embarcació particular que serveix pera navegar per las aiguas del Bósforo de Constantinopla.

Los animals tancats en l' embarcació anaban descontents los uns dels altres y armaban unas *zarzuelas* que ni las del senyor Olona. (Aquest párrafo no perteneix á la llegenda, pero vè á cas.)

L' embarcació tot sovint se trobaba á punt de fer aiguas ab los combats de aquells viatxadors inquiets, y Noe 's veya en los majors apuros, no sabent á qui donar la rahó.

Pera colm de desgracia, una rata, presa del furor, comensá á rosegar una taula del caiq sense que ningú la vegés.

Apenas acabá sa destructora obra, l' aigua comensá á entrar y la nau s' enfonsaba per moments.

Noé 's vegé apuradíssim: la serpent allavoras s' arrastrá fins als peus del patriarca.

Era encara 'l temps, segons lo conte del turchs, en que las bestias parlaban, y la serpent dirigí la paraula á Noé ab aquestos termes:

—¿Qué 'm donas y salvo 'l caiq?

—Lo que vulgas, contestá Noé.

La serpent s' enrotllá demunt lo furat que habia obert la rata y no entrá mes aigua; allavors vuidaren la nau y continuá flotant.

Al cap de dotze mesos (seguix lo conte dels turchs) pará la pluja y 'l caiq se detingué en la cima de una montanya.

Allavors la serpent digué á Noé:

—Ha arribat l' hora de que 'm cumpleixes lo promés.

—¿Y qué es lo que vols?

—Vull la millor sanch de la terra.

—¿Y cóm sabré jo quina es la millor?

—Envia un mosquit que la xucle y 'ns ho diga després.

Noé enviá al mosquit, pero recelós de alguna mala passada de la serpent, digué á l' aureneta:

—Vès y espía al mosquit.

L' aureneta obeí: quant tornaba 'l mosquit surtí á trobarlo y li digué:

—Germá mèu ¿quína es la millor sanch de la terra?

—La del home.

—Bè, germá, deixa que la probe.

Lo mosquit allargá sa llengua, á fi de donar á l' aureneta una gota de sanch de home; pero l' aureneta ¡crach! tancá 'l bech y arrancá la llengua al mosquit, que 's quedá sens poder enrahonar. Allavors comensá á volar, y en son dolor sols podia murmurar brr, brr, que desde sa desgracia li ha quedat.

En això arribá Noé.

—¿Quína es la millor sanch de la terra?

—Brr, brr, sigué lo únich que 'l mosquit pogué respóndrer.

Noé ho comprengué tot, y sonrigué; la serpent estirantse irritada, digué al mosquit:

—¿Quína es la millor sanch? Contesta prompte.

Pero 'l mosquit sols pogué dir:

—Brrr, brrr, brrr.

—¡Parla! repetí la serpent, vibrant sa llengua venenosa.

Lo mosquit obrí allavors la boca y mostrá la llengua mutilada.

—¿Qui t' ha posat aixís? preguntá 'l reptil.

Lo mosquit senyalá á l' aureneta; se tira la serpent demunt de ella, pero fuig l' aucell, encara que no ab prou prontitut que 'l reptil no li pogués agafar la cúa, part de cuals plomas quedaren entre las dents de la serpent.

De allovors l' aureneta tè la cúa en forma de forqueta.

S.

LO JUGADOR.

Lo Correo francés, esplica com histórica la següent anécdota, que diu haber passat lo cas no fa molt temps:

«Un jove, que per sa familia y sa posiciò estaba destinat á ocupar un dels primers llochs en la política, va contráurer una ferma passiò pel joch, que primer li feu pérdrer cantitats insignificants, y bèn prompte l' aná arrastrant fins á enredarlo ab deutes tant crescuts, que, per satisferlos, son pare se vegé en la necessitat de véndrer una de sas millors hisendas.

Ab aquest motiu, tingué lloch una desagradable escena de familia, per finir la cual, lo jove oferí formalment no tornar á péndrer cartas ni daus, ni cap altre objecte per jugar.

La resoluciò de tal oferiment, durá sols un dia. Lo qui s' ha donat al joch una temporada, jugará sempre. Los amichs, la vanitat y 'l dimoni del joch l' impulsaren de nou, y caigué en sos antichs desviaments, y va contraurer deutes mès cuantiosos que 'ls que avans habia contret.

Una nit en que 'l jugador se retiraba de un cassino á las tres de matinada, trobá demunt la taula del sèu cuarto una caixa cuadrada ab aquesta adressa: *A mon fill.*

La lletra era de son pare. Obre la caixa, y dintre hi troba un magnífich parell de pistolas en un estuix de vellut negre. Satisfet de aquest present, comensá á examinarlo ab detenciò, y veu que en lo canó de una de las armas, en lo siti ahont hi acostuma á posarhi son nom l' armer, hi habia aquesta inscripciò: *Lo jugador jamay se perteneix.* En lo canò de l' altra pistola, y en lo mateix siti, deya: *Es precis que al fi se venga ó 's mate.*

Lo trist y lo verdaderament terrible de aquesta historia es que aquesta llissò no va corretgir en lo mès mínim al viciòs jove, y es molt probable que á aquesta hora haja tingut que recórrer al present de son pare.»

Aquest es lo fet que dòna com histórích lo periódich francés y que deuria ser un profitós exemple als que 's troban en la pendent del monstruòs vici que porta al fons de un abisme ahont lo crim hi tè son fatal imperi de desastres.—*T.*

SACH DE NOUS.

En lo teatro del Príncep, de Madrit, ha obtingut un felís éxit lo proberbi *Asirse de un cabello*, arreglo del francés fet per D. Francisco Camprodon. Los dos únichs papers, estan desempenyats á la perfecció, segons diuhen los periódichs, per la senyora Diez y 'l senyor D. Manuel Catalina.

* * *

Tenim en nostre poder l' original de l' *Historia del siti de Girona*, que comensarém á publicar, en forma de folletí, en un dels próxims números.

* * *

La zarzuela *La firma del Rey*, tè molt agradable música, segons diuhen los periódichs de la coronada villa. De manera que fora una bona zarzuela si la lletra correspongués á la música del senyor Carreras.

* * *

L' execució del *Sancho García* en lo Romea, en la nit del benefici del senyor Tutau, sigué de las mès acabadas que hem vist en aquell coliseo en la present temporada teatral, lo cual nos va compláurer per los actors y per son autor D. Joseph Zorrilla, que 's troba en aquesta capital, y estaba en lo teatro.

* * *

Alguns coneguts poetas catalans, van á publicar, segons tenim entés, uns cuadernets de poesías catalanas, cada un dels cuals se titulará *Ramellet*. Encara que cada un de aquets formará un cuadern complert de poesías, juntats deu ó dotze, formarán un luxós tomet que resultará á un preu sumament económich.

* * *

Los premis y accéssits dels Jochs Florals, han sigut adjudicats á las següents poesías:

FLOR NATURAL.—Premi: Lo castell feudal.

Vivre en tout c' est vivre cent fois.

Lamartine.

Primer accéssit.—¡Ruinas!

Estos Fabio, ¡ay dolor! que ves ahora
campos de soledad mustio collado,
fueron un tiempo Itálica famosa.

Segont accéssit.—L' espigolera.

Aixís son las de ma patria.

ENGLANTINA D' OR.—Premi: Lo derrer Pallars.

Patria.

Primer accéssit.—Lo rey del vent.

Ques, frare? Ja dihuen que vos vos
fets nomenar rey d' Aragó.

Muntaner.

Segon accéssit.—Canamunts y canavalls.

Et pugnavit vir contra fratrem
suum et vir contra amicum suum.

Isaías.

VIOLA D' OR Y PLATA.—Premi: No s' ha adjudicat.

Primer accéssit.—Penediment.

La mort no tem que lo mon dampnifica
sino que tem que cel me desfallesca.

Ausias March.

Segon accéssit.—Afany.

Sitio.

PREMI ESTRAORDINARI D'UN BROT DE TARONGER DE PLATA DONAT PEL CONSISTORI.

Premi: Lo palau enchantat.

Jeu la ves que lo branqueto
Esa frescour me fair lingueto.

Primer accéssit.—Chants d' amor.

En lloch d' hu, tres chants d' amor
Vos tramet lo trobador,
trie aixís lo jutje scient
No 'l mes bo, lo menys dolent.

Segon accéssit: A la inspiració.

¡Oh! inspiració divina
devalla del cel.....

Lo premi extraordinari de l' Ateneo Catalá per la millor historia del siti de Gírona en la guerra de l' Independencia, s' ha adjudicat del següent modo:

Medalla d' or.—Lo siti de Girona en l' any 1809.

Dèu y patria.

Medalla de plata.—Historia del siti de Girona en l' any 1809, endressada á las classes populars.

«Quel mon tant cruel gent no ha lla hon han poder, com son francesos!..... Mes aquell poder no era res al poder de Deus, qui guardava é defenia ab bon dret los sicilians.»

Muntaner.

* * *

Avuy tè lloch en lo *Plassa de Toros* una gran funció que no podém menos de aplaudir. Se tracta de un grandiós concert vocal é instrumental que se celebra en commemoració de la victoria alcansada en el *Callao* per las tropas espanyolas. Los ejecutans son en gran número. La part instrumental corra á cárrech del mestre Porcell y la part coral está confiada al Sr. Clavé. Al final de la funció se cremará un gran castell de fochs.

Per això y sols per espectacles de est género voldriam las plassas dels toros que allavors podrian dirse plassas de las arts: y no per divertiments com los que anuncian per dintre pochs dias, hont l' home se degrada lluitant ab una fera y conmovent al espectador ab una funció baixa, sanguinaria y bárbara.

* * *

A primers de Maig, comensará á treballar en los jardins de Recreo de Lleyda, una companyía de ópera bufa italiana, de la que forma part el conegut *caricatto senyor Parodi*. Pensém que será la mateixa que actualment funciona en lo teatre dels *Campos Elíseos*.

* * *

El diumenje vinent comensará també en lo teatro de Tarragona una companyía de zarzuela, que baix la direcció del conegut Sr. Breña se proposa fer sentir lo milloret del repertori. Forman part de la mateixa las conegudas tiples Sras. Morera y Sabater y el tenor Prats á mes del barítono Saez y del baix Reos. Es un acabat cuadro que ben segú que agradará.

* * *

L' altre dia varem rébrer una papeleta, anunciant lo benefici dels senyors Fontova y Clucellas, que tindrá lloch lo dia dos del present mes, en lo teatro Romea. S' estrenará 'l drama *Amor y gratitut*, de un aplaudit autor, y acabará la funció ab *Lo punt de las donas*, del senyor Pitarra. No deurá faltar gent al benefici dels aplaudits graciós y galan jove del Romea.

* * *

Lo *Barber de Sevilla* del Principal, aquest any afeitará pocas pessetas de las butxacas, pus, si s' escep-túan la senyora Marchisio y 'l senyor Bottero, que fa 'l *D. Basili*, no satisfé als que anaren á afeitarshi al primer dia.

* * *

Los escriptors de Lleyda y de Girona, saludaren y obsequiaren als autors castellans y provensals que venint á la Festa dels Jochs Florals passaren per sas respectivas ciutats. La vila de Figueras, també aprofitá la ocasió que se li presentá de obsequiar als poetas de Provensa.

* * *

La vetllada musical que 's tracta de donar als poetas invitats als Jochs Florals, sembla que tindrá lloch en lo saló del *Prado Catalan*, en la nit del dimecres.

* * *

Sabem que per la censura de teatros s' ha censurat lo drama bilingüe *La Caritat*.

* * *

La funció que en lo Liceo se donará lo próxim dimars en obsequi als poetas invitats als Jochs Florals, será :

1. Sinfonía , *La Euterpense* , del senyor Manent.
2. *Otra torre de Babel* , pessa en un acte del senyor Carcassona.
3. Coro *Las flors de maig* , del senyor Clavé.
4. *Un pollastre aixelat*, pessa en un acte del senyor Arnau.
5. *Los Xiquets de Valls*, del senyor Clavé.
6. *Tal hi va que no s' hu creu* , pessa en un acte del senyor Vidal , don Eduart.
7. *Los nets dels almugávers* , rigodons corejats del senyor Clavé.

* * *

Los obsequis que 's farán als poetas invitats á la Festa dels Jochs Florals , son los següents :

Una vetllada literaria en l' Ateneo.

Una funció teatral de produccions de autors catalans , y coros del senyor Clavé.

Una vetllada musical , en la que 's sentirán alguns dels cants característichs de varias provincias de Espanya y coros del mateix senyor Clavé.

Y una romería á Montserrat.

Aixó á part del banquet que donarán los mantenedors , cóm donan tots los anys , al cual serán invitats los dits poetas.

FEU ROTLLO.

Una viudeta que viu en l' Habana, molt rica per cert, se casá ab un negre, del cual estaba perdudament enamorada.

—¿Cóm es que t' has casat ab un negre? li preguntá una amiga sèva.

—Filla, contestá, ja veus, com estich de dol.....

* * *

Un inglés, vell y pacient, acérrim pescador de canya, s' estaba en la ribera del Támesis, ab la vista fixa en lo suro.

Un cassador, també gran aficionat á perseguir las bestioletas bosquetanas, passá per allí y li digué:

—¿Qué tal, company, pican, pican?

—Home, aixís, aixís; encara que fa poch que m' estich aquí: vaig venir ahí al mitj dia.

* * *

Fills mèus, deya un predicador predicant sobre 'l matrimoni; debeu viurer en perfecta armonía marits y mullers, perque 'ls dos esposos forman una sola persona.

—¿Una sola? digué un marit que sempre estaba en qüestions ab sa muller; ja 's coneix que vosté passa poch per devant de casa, perque sinó veuria que á voltas sembla que dintre hi hagi 'l mercat de Calaf.

* * *

Me sembla que sent vosté mantenedor dels Jochs Florals, me podria donar una targeta per assistir á la Festa.

—Home, si á vosté li sembla á mí no.

—Pero jo sò escriptor.

—Bueno; pero 'ls escriptors no som tots de la mateixa opinió en certs asuntos.

* * *

Ahí en la carretera de Vich dos guardia-civils varen agafar á ne 'n Tófol y se l' amportaren pres.

—¡Si que va anar bèn acompanyat! ¿Y tú?

—Jo 'm vaig escabullir camps á través, perque mes val anar sol que *bèn* acompanyat.

* * *

Tecla, ahí diu que en lo teatro 't mirabas molt á 'n Ramonet.

—T' enganyas, marit mèu. No sè perqué 't deixas omplir sempre 'l cap.

—Perque tú 'l tens tant vuyt.

* * *

Un murmurador deya á un jove, l' altre dia:

—Home, ¿sap quin veneno hi ha pitjor que l' ácit prúsich?

—Prou, contestá l' interrogat; la llengua de vosté.

* * *

Un célebre metje, visitaba á un senyor molt rich que sufria frecuents atachs de poagre.

—Aquest poagre 'm mata, deya un dia l' opulent malalt al metje; ¿no hi hauria medi de curarme radicalment?

—N' hi ha un de heróich y per lo mateix dupto que vosté s' atreveixe...

—Digui, digui.

—Visqui de mitj duro diari, y guányil ab lo sèu traball.

* * *

Un procurador de una casa aná á cobrar lo lloguer de un dels llogaters que estaba atrassat de cuatre mesos.

—No puch pagarlhi, digué 'l llogater.

—Es dir, esclamá 'l procurador, que ja 'm deurá cinch mesos y vosté per aixó va al teatro y als balls.

—Miris, ab aixó vosté no tè de ficarshi.

—Es que lo que vosté fá, se 'n diu una estafa.

—¿Estafa? Aixó es atacarme l' honor. Lo desafio.

Lo procurador que no era cap gallina se 'n aná cremat y al dia següent hi torná.

—¿Per qué vé? preguntá 'l llogater.

—Vinch per aquell deute de honor.

—Ja veurá, digué 'l mal pagador, jo 'l faig franch del deute de honor, mentres vosté me 'n fasse dels lloguers.

* * *

¿Qué diu que té, senyora?

—Jo crech que 'l mèu marit m' ha envenenat.

—¡Cóm! esclamá 'l marit; que li fassin l' autopsia y veurán com aixó sols es una pamplina de donas. ¡Jo envenenarla! Senyor metje, li agrahiré que li fasse lo que he dit, perque vull estar lliure de murmuracions.

* * *

Un avaro deya : Tinch enveja als muts.

—¿ Per qué ?

—Perque no tenen de *gastar* paraulas.

* * *

Ja veurá com aquet vint y cinch per cent es un interés massa crescut. Prestim atenció.

—Ja n' hi prestaré si vosté tè bonas hipotecas.

* * *

Aquesta unsa no pot passar.

—¡ No pot *passar !* ¿ Encara vol que siga mès prima?

* * *

Un jove que era molt bebedor fou convidat á dinar á una casa en la cual lo criat tenia ordre de no servir la beguda fins y tant que un la demanés. Lo convidat no s' atrevia á demanar béurer directament y digué :

—Senyor Cárlos , ¿ qué fa vosté al seu caball després de haberli donat menjar ?

—Li pujo demunt y 'l porto á béurer.

—Donchs bueno, púgim demunt, si vol, y portim á béurer.

* * *

Francisquet , deya un dia un malalt á un que 'l cuidaba , si 'm moro penseu á passar invitació al mèu cusí , perque es molt puntós y si no ho fesseho 's cremaria.

—Bueno, home , contestá 'l sèu hereu que ho sentí, tu móret y tot lo demés deixeu per mí.

Sol-lució á la Endevinalla del núm. 47.

L' Ayre.

Sol-lució á la Xarada del núm. 47.

Ca-ra-me-llas.

Sol-lució al Geroglífich del núm. 47.

Un mèu parent es isleny.

ENDEVINALLA.

Tinch una boca molt gran,
y l' haig de tenir humida,
perque sino, no tinch vida
y de mi molt poch ne fan.
Retratista may he estat
y 'm jugo ab en Moliné,
á qui retrata mès bè
lo cel, de estrellas brodat.

XARADA.

Es una lletra la *prima;*
un y *dos* surten del porch;
la *tercera* es gran, tan gran,
que dintre ella hi cap tothom.
Lo mèu *tot* es un nom propi.
¡Alsa, noys, á cercar noms!

GEROGLIFICH.

KVLL NOCR

K Billar
Tutti

KKDLL

Las sol-lucions se donarán en lo número próxim.

ANUNCI.

LOS MISTERIOS DEL PUEBLO ESPAÑOL.

Aquesta obra, que tanta aceptació ha merescut del públich, habentse ja agotat la segona edició, torna á surtir per tercera vegada.

Constará de tres tomos de regulars dimensions, repartintse per entregas al preu de *mitx ral* cada una en tot Espanya.

Adornarán l' obra cuaranta láminas, grabadas al acer totas, contantse per una entrega cada lámina. Se repartirán cuatre entregas semmanalment.

Per suscríurershi, no tenen mes qu' anar á las llibrerías de *I. Lopez*, y demés principals, y allí 'ls hi mostrarán la primera entrega ab una hermosa cuberta.

E. R.—I. Lopez.

Barcelona 1868.—Imprempta de Narcís Ramirez y Companyía, passatje de Escudillers, número